

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: בן סימון	שם פרטי: ג'ולייט
-----------------------	---------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: חניא		בלועזית Hani	
שם פרטי איתו נולדתי: ג'ולייט		בלועזית Juliet	
עיר לידה: ג'רבה		בלועזית Jerboa	
שם פרטי ושם משפחה של האב: מכלוף חניא		שם פרטי ושם נעורים של האם: מישה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ג'רבה		בלועזית Jerboa	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) ג'רבה			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 1953	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה "נגבה"	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה ועד חייך בארץ

שמי ג'ולייט ונולדתי בשנת 1937 בג'רבה טוניס, הייתי תינוקת לפני המלחמה כך שאני לא זוכרת כלום, מה שאני יכולה לספר זה שהיינו 4 אחים והיה לנו בית גדול, אבא שלי עבד בבית העלמין ואימא שלי הייתה עקרת בית, את החגים והמנהגים חגגנו כמו כל היהודים והיו לנו חיים נורמטיביים. בזמן המלחמה הייתי בת 4 כך שגם במקרה הזה אני לא יכולה לספר יותר מידי אלא רק מהסיפורים של אבא ואימא שלי, אני זוכרת שיום אחד ראיתי שיש לי צלקת מאוד גדולה ברגל ושאלתי את אימי מאיפה הגיעה הצלקת, אימא סיפרה לי שיום אחד הגרמנים נכנסו אלינו הביתה ופשוט נתנו לנו מכות חזקות, לי ולאחיותיי וככה היא נגרמה לי. הוריי סיפרו לי שהיה לנו בית גדול עם חצר גדולה והרבה ריהוט, יום אחד הגיעו הגרמנים והחליטו שהם שורפים לנו את הבית, כל הבית עלה באש ונעזרנו בערבים בכדי להסתתר ולמצוא מחסה. החיים אחרי המלחמה היו נורמאליים לחלוטין, התחנכתי בבית הספר היסודי עד שיום אחד אבי הלך לסוכנות היהודית וכששבת הביתה מלימודים הוא אמר לי להכין תיק כי עולים לישראל. אני, אחי הקטן, אימא ואבא עלינו על אוניית "נגבה" והגענו לארץ ישראל. כשעלינו ארצה הייתי כבר ילדה גדולה, בת 15 ואני זוכרת שהמצב לא היה טוב. לא הייתה עבודה והיינו גרים בצריפים, אני טיפלתי בילדה עבור תשלום. בגיל 15 הכרתי את בעלי ולאחר שנה התחתנתי, בארץ נולדו לי 5 ילדים. המסר שאני רוצה להעביר לדור הצעיר הוא : " אין לי מספיק מילים בכדי לתאר כמה שאני רוצה שהדור הצעיר ישמור על המדינה".

ראיון: אופיר אשכנזי, צפת, מאי 2013